

Tayfun Gülnar'ın Mimari Alemi

BİLGE BAL, TAYFUN GÜLNAR'IN 27 ARALIK 2017-28 OCAK 2018 TARİHLERİ ARASINDA GALERİ X-İST'TE AÇTIĞI İLK KİŞİSEL SERGİSİ CHROMOPHOBIA'NIN DÖRT DİZİSİ ÜZERİNDEN RESSAMIN HAYALİ KURGULARINI, LABİRENT OLARAK TANIMLADIĞI MEKANLARINI YAZDI.

Bilge Bal ■ "Ormanda altı ayak boyunda ve üç ayak eninde kürekle piramit formuna sokulmuş bir tümseğe rastlarsak, hemen ciddileşiriz ve o bize bir şey söyler: Burada gömülmüş birisi yatıyor. Bu mimaridir." Adolf Loos¹

Tayfun Gülnar'ın² mimari alemi, ilk karşılaştığımda bana tuhaf ve bilmece gibi gelen epey mimari yüklü dört resim dizisiyle konuşma çabasıyla başlıyor. Gülnar'ın *İstila*, *Sonsuz Devir*, *Yıkım* ve *Fragmanlar* dizileri birtakım temsiller değil, duyular uyandırmak istiyor; bir bilinç, bilgi çıkarımı, mantık ve gerçeklik yerine bir karşılıklık talep ediyor. Gülnar'ın imgeleri, başka bir şeye benzetilmesine izin vermeyecek şekilde belirginler ancak imgelemimizi harekete geçirecek ölçüde de açıklar. Bu nedenle, bizi kurmakla tanımak, dışarıda, yolda bulmakla yaratmak arasında bırakıyorlar. Dizilerin tamamına ressamın adını koyduğu gibi

*Chromophobia*³ değil mimari demeyi tercih ediyorum çünkü sadece yüzeyden ibaret olmayan resimlerdir bunlar, dokunma ve hacim duygusuyla alımlanan ya da bu duylara gönderme yapan duyum ve anlamlara sahiptirler. Alem demeyi tercih ediyorum çünkü her bir resim ve dizi birbirinin çevresinde dönüyor. Resim yüzeyleriyle konuşmaya başladığımızda görürüz ki yüzeyler derinleşerek bir kent ve mimari anlatısı içinde bizi dolaşmaya davet ediyorlar ve biz dolaşırken kendi serüvenlerini de bizim aracılığımızla tekrar sahneliyorlar.

Sistemantik bir yaklaşımdan türeyen birbirinden farklı mekan-öyküleri olarak Gülnar'ın resim dizilerinin içine dalmak, adeta ressamın mimari alanında bir gece gezintisine çıkmaya benziyor. Gece gezintisinin kaynağıysa uyanık halde yaşam ve düştü yaşam arasında asılı duran Sürrealistlerin kenti keşif yürüyüşleri⁴... Gezinti bu yüzden

de rüyaların dilini konuşuyor. Müphemlik, tutarsızlık ve çelişkiye imkan tanıyan, insanı başka varlıklar ile; yeraltını yerüstü, karanlığı aydınlık, geceyi gündüz, gerçeği gerçeküstü, olağanı olağandışı, sıradanı hayali ile bir araya getirerek bir komşu aleme götüren bir tekinsizlik hali, bir kaygan zemin. Sahip olduğumuz her şey ve henüz karşılaşmamış olduğumuz hiçliği bir araya getiren bir ortam. Gece gezintide her şey hem var olana çok yakın hem de bambaşka. Hem dolu hem de boş. Mimarlık da hem somut gibi görünür hem de soyuttur.

Gülnar'ın aleminin mimarisi, labirenttir; zamanı, yeri, hatta olup olmadığı bile belli olmayan, zaman aşırılık içinde yüzen, şaibeli bir kent parçasıdır. Labirentte gece gezintisine çıkmak, aslında kaybolmaktır. Onu kat etmenin net ve belirli bir güzergahı yoktur. Bir ucundan diğerine henüz bilmeme haline eşlik eden, merak ve rastlantıyla,

sezgilerle yol alınır. Gece gezintisi, türlü varlıklar, artifaktlar ve nesnelere rastlantılar ve karşılaşmalara da her an açıktır. Gecenin kahramanları, türlü korkutucu sürüngenler ve kemirgenler, kanatlılar; şüpheli, tehlikeli, gizemli ve tekin olmayan karakterlerdir. Çünkü gece, yeraltıdır. Belli belirsizliktir. Karanlıktır ya da zayıf ışıkla aydınlanan nesnelere ait gölgelerdir, saydamlıktır ve hayal gücüdür: Her şeyin olduğundan daha büyük ve farklı, daha irkiltici görüldüğü bir ortamdır. Denk gelinen sahneler, bilindik ve aşına olabileceği gibi esrarlı, şaşırtıcı, kuşkulu, ürkütücü, müphem, tahmin edilemez ve olağandışı olabilir. Gece gezintisi, zihni farklı bir gerçeklik yaratmak üzere özgür de bırakır. Hatta olamayacakları bile oldurur. Gülnar'ın mimari alemi, inandırıcı olmayan spekülasyonlar, tuhafıklar, harikuladelikler, tekinsiz mekanlar ve olağanüstü varlıklar, canavarlarla doludur.

Tayfun Gülnar'ın mimari aleminde çıkılan bir gece gezintisinin amacı farklı mekan-öykülerinin tekinsizliğini şiddetlendirerek artırmak ve bilmecemsi niteliğiyle ilgili estetik deneyimi derinleştirmektir. Yazı, bu deneyimin kaynakları üzerinde de duruyor: Renksizlik, dizisellik, imge alfabetesi ve soğuk maddeler, arkitektonik duyguları gömülü oldukları yerlerde bulup toprağın üstüne çıkarıyor. Öncelikle renkle bir hesaplaşma vardır. Renk, coşkulu değil şiddetli, dehşetli ve neşesizdir. Işığın açtığı bir imkandan çok ifade-dışı niteliğiyle madde gibidir. Dizisellik ve alfabede bir ilk imge ya da figürün tekrar ve çeşitleme yoluyla farklı imkanlarının yoklanması ve değerlendirilmesi vardır. İmge ya da figür ufalanır, dağılır ve yeniden birleşir. Aynı zamanda resimlerde çıkılan gezintide derinleşen yüzeyin gezginle ruhsal bir alışverişi vardır. Mimari, yaşanan soğuk ve travmatik deneyimi ehliştirmek yerine artırır.

RENKSİZLİK

Tayfun Gülnar, mimarlık alemini inşa ederken rengin alanından kaçıp sıfır noktasına döner. Sadece siyah, beyaz, gri ve tonlarını kullanır. Bu ışısızlık ve renksizlik, resim-mekanlarının tedirginlik düzeyini artırır. Görmeyi kısıtlayan ve başka duyuları keskinleştiren geceyi ve karanlığı bize duyumsatır. Renk olmayanlar, aşına olunan hiyerarşileri de ortadan kaldırır ve renk kısıtlamasıyla yaratılan homojenlik etrafa daha dikkatli bakmayı, detaylara inmeyi tetikler. Karşılaştığımız her mekansal serüvende bizi ayık tutar. Hareketi ve dona

kalmışlığı, yumuşaklık ve sertliği, hafiflik ve ağırlığı, saydamlık ve katılığı, doluluk ve boşluğu, soğukluk ve sıcaklığı, canlı ve ölü oluşu hissederiz. Tenhaliğin, tehlikenin ve kalabalığın sesini duyarız.

DİZISELLİK

Gülnar'ın resim-mekanları, dizi halindedirler ve sistematik bir yaklaşımdan türetilirler. Bir temanın çeşitlemeleri olarak bir iç tutarlılık ve bütünselliğe ulaşır ve çok güçlü bir atmosfer yaratırlar. Burada tutarlılık zamansal değil mekansal bir vurgudur, resimlerde mimarlıkların ve yaratıkların ısrarlı varlığıdır. Her bir resim, Gülnar'ın mimarlık aleminde yaşanan deneyimin münferit bir parçasıdır: Hem biçimine hem ruhuna tanıklık edilen bir mekansal yolculuğun görsel birer kayıdır. Bu bağlamda her bir resimsel deneyim, bir mekan kurucu öyküdür. Bu farklı resim-mekan öyküleri arasında bir süreklilik kurulursa Gülnar'ın dizileri, bir yolculuk serüvenine ilişkin anlatı halini alır. Yolculukta aynı anda hem bir zihin hem de bir kent parçası haritası çıkarılmış olur.

Gülnar'ın aleminde yol alırken büyürüz, küçülürüz; bazen Gulliver⁵, bazen de Alice⁶ gibi hissederiz. Böylece, serüvenin parçalarının deneyim/gözlem ölçekleri çeşitlenir. Resimler, gezgin aracılığıyla kimi zaman labirentin içinde göz seviyesinde denk gelinenleri, yanında yakınında olanları, kimi zamanda labirentte olup bitenlere yüksek bir noktadan veya uzaktan daha genel bakılanları yeniden sahnelerler. Yolda türlü mimariler ve yaratıklar bize eşlik eder. Burada ölüm, yokluk, şiddet,

istila, ıssızlık, garip rastlantılar, huzursuz bir sükunet, düşsel bir gerçeklik kol gezer.

İMGE ALFABESİ

Gülnar'ın dizilerinde mimariler ve yaratıklar, belli formlarda tekrar eder ve bir imge alfabetesi oluştururlar. Tekrar, takıntının, aynı yerde durmanın, hep aynı sözü söyleyebilmenin aracını ve ifadesini kurar. Bizi her resim-mekanda bir ortak hafızaya götürür. Gülnar'ın imge alfabetesinin ipuçlarını *Fragmanlar* dizisinde buluruz. Burada iletişimi kuran ses değildir, bir söz boşluğudur. Dilin saydamsızlığı ve yoruma açık oluşudur. Tıpkı rüya tabirleri gibi. İmge olan ve olmayan sürekli birbirini inşa eder.

Gülnar'ın *Fragmanlar*'ı bu açıdan piktogramlara benzerler; mekan kurucu öğeler olarak bağlantıları kesilmiş ve

parçalara ayrılmış temel nesne ve düşüncelerin "sembolik" çizimleridirler. İlk duruşlardır. Gülnar'ın imge alfabetesinin öğeleri şunlardır: Yeraltı, çok bacaklı bir sürüngen, karanlık, kalabalık; saf geometrik katıların bir kütle kompozisyonu, labirentimsi yapı, uzayda bir yer, istila; boşluğundan içine bakılabilir bir kütle ve üzerinde zamanın izleri, bozulma ve bakımsızlık, terk edilmişlik; viraneye dönüşmüş bir kütleyle ait bir köşe, ıssızlık, yıkım, döşmeden geçen saydam bir figür/hayalet; boşluksuz saf katı-mezar taşı/kaide ve üzerinde bir örtü/terk edilmişlik, ölüm; gecenin bildikleri, korku, tekinsizlik.

SOĞUK MADDE - ARKİTEKTONİK DUYGULAR

Antroposen'de vücut bulan yeni jeolojik çağ bağlamında düşünüldüğünde Gülnar'ın olağanüstü varlıkları ve

KARŞI SAYFADA

SOLDA: Yıkım Serisi, Yıkıntı I; Tuval üzerine yağlıboya, 200 x 200 cm, 2016, Tayfun Gülnar
SAĞDA: Şehir, Labirent, Mezar; Tuval üzerine yağlıboya, 100 x 100 cm, 2017, Tayfun Gülnar

BU SAYFADA

ÜSTTE: Yıkım Serisi, Chromophobic Sample; Tuval üzerine yağlıboya, 70x90 cm, 2016, Tayfun Gülnar
SOLDA: Yıkım Serisi, Chromophobic History; Tuval üzerine yağlıboya, 60x120 cm (30x30; 30x30; 60x60; 30x30; 30 x 30 cm), 2017, Tayfun Gülnar

ARKA SAYFADA

SOLDA: Sonsuz Devir Serisi, Sonsuz Devir II; Tuval üzerine yağlıboya, 103 x 103 cm, 2016, Tayfun Gülnar
SAĞDA: Yıkım Serisi, Yıkıntı II; Tuval üzerine yağlıboya, 60x60 cm, 2016, Tayfun Gülnar

mimarileri, (mimari) maddenin yeniden kavramsallaştırılmasını talep ediyor. Mimari malzemenin içinde gömülü jeolojik kökenini yeraltından çıkarıp gün ışığıyla buluşturan yeni bir maddesel zamanı ifşa ediyor. Siyah, beyaz ve gri işlenmiş doğal taşlar (mermer) tüm damarları, dokularıyla, maddenin silişini değil yeniden inşasını mutlaklaştırıyor. Boyası silinmiş ve yontulmuş antik heykelleri gibi Gülnar'ın bedenleri de soğuk, katı, sert ve ağırlar. Yaşantının izi yok, donup kalmışlar; hatta ölü gibiler, tıpkı mezar taşları gibi. Taşlaşmışlar.

Basit fakat çok güçlü imgesiyle mezar taşı, rasyonel, soyut, yalın bir geometrik formdur, yapayalnız monolitik bir yapıdır. Kabadır, az müdahale görmüştür, malzemesi jeolojiktir, kaynağı doğadır. Taştır. Mimarisi, sonsuza doğru genişlemez, çoğalmaz tersine büzülür; kökenine döner, arketiptir. Somuttur, artık o olduğundan şüpheye düşülmeyecek, kendi kendine benzeyen şeydir. Herkesin görür görmez tanıdığı ilk tamamlanmışlıktır. Sadece kendini anlatır. Yanı sıra mezar taşı, terkedilmiş bir bedeni yeniden inşa eden mimari bir formdur; metaforik olarak doğmuş, canlı bir varlığın dönüştüğü son nesnenin, ölümün, bir yokluğun evidir. Dolayısıyla bir yeniden doğum olarak mezar taşı ve mimarlık, sonsuz bir doğal devirin (*cycle*) parçasıdır.

Farklı zamanlarda biriken bir sürü sessiz yeknesak taş bir araya gelerek yeryüzünün üzerinde arktekonik bir peyzaj tanımlar; toprağın üstünde tasarlanmış fakat kökleri toprağın çok altında olan jeolojik bir yeni yer katmanı yaratırlar. Mezarlık aynı zamanda kentte kolektif bir hafızadır, birbirine aidiyeti olmayan, rastgele yan yana gelmiş fakat mimarlıkta geometrik bir düzen içinde cisimleşen kişisel mitolojilerin toplamıdır.

Gülnar'ın aleminde mimarlık doğaya karşı değildir. Tersine mimarlığında doğayı büyüştüren, şiirleştiren ve kutsallaştıran bir (yeniden) inşa vardır. Gülnar'ın renksiz, birbirine dolanmış mimarileri birer labirenttir, sonsuza giden sınırsız bir boşluğun ortasındadır. Labirent, mezarlığa benzer ve mezarlıkta dolaşmak gibi dolambaçlı, şiirsel ve tekinsiz bir gece yolculuğunu vadeder. Siyah yani gece, ürkütür; gündelik hayattan uzak gariplik ve anormallikleri çeker. Karanlıktır. Gerilimlidir. İrkildir. Bize huzursuzluk ve tedirginlik verir ve gizem yüklüdür. Hayal gücüdür. Sezgilerdir.

Labirentte, oblik projeksiyonda çizilmiş düzgün, anonim bir kütesel geometriye sahip birbirinden türeyen katılar bizi karşılar. Bu katıların homojen bir geometrik uzayda yerlerini koordinatlarından başka ayırtılabilecek başka nitelikleri yoktur.

Tarihle, yaşanmışlıkla, geçmişin yüküyle bir alakaları bulunmaz. Gülnar'ın katıları, tipolojinin bir arada tuttuğu dağarcık çoğalmadan ve mimarlık, kültürün şiddetine maruz kalmadan önceki başlangıç noktasına, ilk haline yani saf formlarına çekilir. Aynı zamanda bütün, bir, tamamlanmış, bitmiş, dayanıklı, sağlam ve kararlı prizmalardır.

Gülnar'ın resim-mekan mimarisinde, soyut geometrik formların yalınlığını ve onların bir sistematik kurgu ve kurallar dizisi yerine çelişkili biçimde bir araya gelişlerini dener. Geniş bir manzara açısından labirentin düzeni şöyle okunur: Dikdörtgen prizmalar, ardi ardına dizilir, üst üste istiflenir, şaşırtmalı olarak birbirini çevreler ya da uç uca eklenerek kendi içine kapanırlar. Tepelerine üçgen prizmalar oturtulmuştur. Evrensel anlamda paylaşılan bir barınak imgesine de referans veriyor gibidirler. Analojiktirler.

Yavaş yavaş yaklaşış bütüne dair görünürlüğün kaybolduğu eşikte labirentin içine dahil olursak görürüz ki Gülnar'ın mimarilerinin çoğu zaman girilebilecek iç mekanları yoktur, hiçbir şey söylemeyecek kadar sessiz, dilsizdirler ancak etraflarını saran boşluklardan çevrelerinde dolaşarak onlara bakmak mümkündür. Gece gündüz karanlıktırlar, görececek bir manzara da yoktur. Ancak her şeyin

başlangıcı oldukları da aşıkardır. Labirentin bu mikro-iklimi, işlevsiz, taşlanmış nesnelere dolu içinde gezilebilir ürpertici bir atmosferik eğilimdedir. Bize aşinalık yerine yabancılık hissettirir. Ölümü düşündürür. İlerlemeye devam ederiz. Denk gelinen bazılarıysa bizi şaşırtır ve merak uyandırıp türlü oyuklardan içeri bakmaya çağırır. Bu boşluklar, yaşanmışlıklara, sıcak, keyifli, konforlu ve güvenli domestik iç mekanlara değil, ıssız, soğuk, tekinsiz ve loş enteriyörlere açılır. Daha da yaklaşıyoruz. Karanlıkta parçalanmış, eksik, çürümüş, yıkık ve dengesiz durumları temaşa ederiz. Görmenin kolay olmadığı bu yerlerde başka duyular, dokular keskinleşir. Belli belirsiz görüntüler, hayal gücünü mimariler kadar nesnelere de yeniden yaratmakta özgür bırakır. Yolcu ister istemez iç dünyasına, kendi yeraltına döner. Labirentte mimari her şey oldukları gibi bilinirler: Bir çatının duruşu hiç sorgulanmadan, ilk haliyle kabullenilir. Duvarlar ve varsa birer boşluk olarak pencereler ve kapılar, adeta başka türlü olmalarının imkansızlığını anlamış gibidirler. Azdırlar.

Labirentte bazen Gülnar'ın garip ve acayip yaratıklarına da denk geliriz. Tenha bir ara boşlukta gizlenirken aniden ortaya çıkıp bizi korkuturlar, dehşete düşürürler. Bu bağlamda mimariler bazen tuzaktır. Tehlikelidir. Bir yılanvari yaratık bir bloktan başını

dışarı uzatır ve bize dil çıkarır. Aynı anda aynı bloğun köşesini bir sürüngen dönüyor ve bize doğru ilerliyordur. Arkada kalan durağanlığın içindeyse dona kalmışların etrafına dolananları, hareket edenleri hemen hissederiz. İşte burası labirentin en kuytu köşelerinden biridir. Devam ettiğimizde mimarinin geçişe dirençli atmosferine giriş yaparız. Giderek zayıflayan ışıktaki, birkaç monobloğun ortasında kalan boşluğa zar-zor sıkışarak saklanmış, kemirgene benzeyen sıcak ve yumuşak, kocaman bir yaratığı fark ederiz. Yolu tıkamıştır. Oraya giremeyip başka bir yöne yol aldığımızda labirentin çözüldüğü, kütlelerin iyice birbirinden koptuğu, biraz daha aydınlık bir noktaya geliriz. Bloğun arkada kalan L biçimli kısmına dayanmış dev bir figürü ve figürün kucağında, en az onun kadar dev, uzanan başka bir figür görürüz. Yüzleri gölgelidir, tam seçilmiyordur. Blokların yarattığı meydan gibi bazı ortak boşluklar, tam da burada olduğu gibi, çok kalabalıktır, her tür yaratık oradadır. Gece sanki tüm bildiklerini o meydana dökmüş gibidir. Korkutucudur. Girdaptır. Çok seslidir. Yol üzerinde otların bürüdüğü, yabani çiçeklerin açtığı başka bir boşluksa daha önce uğranılanlara göre öyle büyük ve karanlıktır, o kadar ıssızdır ki. Neredeyse tamamen kırı dönüşmek üzeredir. Baharda gibi canlıdır, çiçekleri, otları koklarız. Kırın ortasında taşlaşmaya başlamış soğuk, dev bir

heykel bedenle aniden karşılaşırız. Serttir. Üzerinde yedi sürüngen yaratık cirit atar.

Gülner'in labirenti, zamanı da inkar etmez. Belli ki çok uğrak olmadığından ya da terk edildiğinden bir hayalet yapı grubu mimarisidir. Yolculukta, çoğunlukla durağan bir atmosferde kirler, tozlar ve yerden fırlayıp etrafı istilaya geçmiş dikenlerle blokların sağlığını ve kimi zamanda biçimini aşındıran zamanın acımasız izlerini gözlemleriz. Labirentte mimariler de canlı organizmalar gibi ölürler; taşlaşır ya da yıkıntıya dönüşürler.

Labirentte mimari dışında kalanlara asla oldukları gibi bilinmezler. Gülner'in mimari aleminin merkezi, odağı insan değildir. Hayvan ölçeğindedir. Yumuşaklık ve canlılık, kısmen seçilebilen akrep türü böcek; sıçan, porsuk türü türlü kemirgen ve yılan, kertenkele, timsah türü sürüngenlere aittir. Ötekilerse duysal referans sistemimizden kaçan, bildiğimiz kategorilere yerleştiremeyeceğimiz, düşünce alışkanlıklarımızı sarsacak ve ancak Borges'in Çin ansiklopedisinde7 olabilecek, bizim aynı ve başka uygulamamızı şirazesinden çıkarıp kaygıya sevk edecek taşlaşmış bir takım başsız veya kolsuz bedenler, gövdesiz bacaklar, gözleri olmayan melez olağanüstü yaratıklardır. ... Kültürel yabancılık çekenler... Saldırganlar... Labirentte gizlenenler... Birbirine

christmasworld

Seasonal Decoration at its best
25. – 29. 1. 2019

19

all you wish for business

Christmasworld düşlerinizi gerçeğe dönüştürüyor. Bu yıl daha da çeşitli mevsimlik dekorasyon ve kutlama süslerini ve yeni fuar konseptini keşfedin!

Ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyoruz.
christmasworld.messefrankfurt.com

floradecora
alanında taze çiçekler
ve süs bitkileri sizlere
mutluluk verecek.

info@turkey.messefrankfurt.com
Tel. +90 216 384 50 50

 messe frankfurt

ÖNCEKİ SAYFADA
Sonsuz Devir; Tuval üzerine yağlıboya, 100x100
cm, 2016, Tayfun Gülнар

BU SAYFADA
SAÇDA: Fragmanlar X, IX, VIII, V, VI, VII, IV; Kağıt
üzerine guaj; Ø 18, 30, 13x27, 18, 20, 18, 17 cm,
2017, Tayfun Gülнар

ALTTA: Yıkım Serisi, Yıkım III; Tuval üzerine
yağlıboya. 50x69 cm, 2017, Tayfun Gülнар

dolanmışlar... Kolsuz ve katıların
içinden geçebilirler... Üst üste
istiflenenler... Uzun kuyruklu, yumuşak
ve başsızlar... Bir çubuğa ipe
bağlanmış olanlar... İğrenç kaygan
derililer... Bir cesedin üzerinde duran
kuyruklu yedi...

Katılık kadar saydamlık da, Gülнар'ın
garip ve acayip yaratıklarından ele
avuca gelmeyenleri, metafizik ve öteki
bir dünyaya ait mitsel olanları açığa
çıkartır. Yerde uzanıp yatan ve
iskeletin bir bölümü olan, ayakta ve
elinde bıçak olan siyah yaratığın
arkasında kalan, yerçekimine karşı baş
aşağı durabilen, kanatlı ve kuğuya
benzeyen, kuyruklu ve bağırarak yaratığın
arkasından iki kolunu uzatan... Sanki
yokluklar, eksilmeler ve parçalanmalar
onları hafifletmiş gibidir. Boşlukta
salınırlar.

SON SÖZ YERİNE

Tayfun Gülнар'ın mimarlık alemi, "Bir
dikiş makinesi ile bir şemsiyenin bir
teşrih masası üzerinde tesadüfen
buluşması kadar güzel"dir.⁸ Gülнар,
görünüşte ilişkisiz gibi görünen
gerçeklikleri, hiç olmadık bir düzlemde
eşleştirir. Kentin bilindik, akılcı, planlı
ve gerçek düzenini alt üst eden kolajlar
hayal eder. Gezgine dış dünyanın
sunduğu fakat kendi fantazmatik
dünyasında bir daha yaratabileceği bir
dolaşım alanı açar. Oyun da oynanılır
bu kentsel-mimari mekanda; boşluğa
düşülür, sapılır, uzaklaşılır, varılır,
kaybolunur, karşılaşılır. Ancak coşkuya
yer vermeyen, neşesiz; huzursuz edici
ve korkutucu bir oyundur bu... Ressam
kendi tekniğini getirir bunun yanına;

rengi söndürür, boyanın ağırlığını
duyurur. Heykellerin, mimarinin
dokunsal varlığını anımsatan bir ağırlığı
vardır bu resimlerin. Üstelik de
dokunamadığımız için daha da
ağırlaşan... Ve gece her şeyiyle canlanır.

* Yazıdaki tüm görsel malzeme,
ressam Tayfun Gülнар ve galeri x-ist'in
izinleriyle kullanılmıştır.

NOTLAR

¹ Özgün hal: "Wenn wir im walde einen hügel
finden, sechs schuh lang und drei schuh breit, mit
der schaufel pyramidenförmig aufgerichtet, dann
werden wir ernst und es sagt etwas in uns: hierliegt
jemand begraben. Das ist architektur." Loos'un
burada bahsettiği yöntem, gözlem ve tasvir
aracılığıyla nesneyle özdeşleşmedir.

Loos, A. 1910. Architektur. Erişim yeri: www.
sommerwerkstatt.de [Erişim Tarihi: 05 Kasım 2018].

² Tayfun Gülнар, resim serüvenine İstanbul
Fatih'te bulunan kişisel atölyesinde devam ediyor.
Pek çok ödül kazandı. Birçok karma sergiye katıldı.
İlk kişisel sergisini, 27 Aralık 2017-27 Ocak 2018
tarihleri arasında *Chromophobia* olarak galeri
x-ist'te açtı. Sergi "Fragmanlar", "Sonsuz Devir",
"İstila" ve "Yıkım" olarak dört diziden
oluşmaktadır. Yazıda konusu geçen resimler bu
dört resim dizisine aittir. 31 Ekim 2018'de
atölyesinde yaptığımız keyifli sohbet için Gülнар'a
ve ayrıca kedisi Alice'e teşekkür ederim.

³ *Chromophobia*: "Hücrenin hafif boyanma veya
hiç boya almama niteliği veya boyanmaya karşı
direnç gösteriş hali. Renklere karşı tiksinti duyma,
özellikle belli renklere karşı." Erişim yeri:
www.artxist.com [Erişim Tarihi: 05 Kasım 2018].

⁴ Bakınız: Aragon, L. 1926. Le Paysan de Paris.
Paris: Éditions Gallimard
Cardinal, R. 1978. Soluble City, The Surrealist
Perception of Paris. In: Architectural Design, 2-3,
pp. 143-149.

Careri, F. 2002. Walkscapes: Walking as an
Aesthetic Practice. Barcelona: Gustavo Gili.

⁵ Lemuel Gulliver'in maceraları, çalıştığı geminin
kaza yapmasıyla başlar ve kahraman kendini bir
adada bulur. Önce kendinin dev gibi kaldığı ve bir
insan boyutuna göre çok ufak insanların,
cücelerin adasına; sonra çok büyük insanların,
devlerin adasına gider. Roman, kahramanın her
iki adada başından geçenerleri derler.

Swift, C. 1726. Travels into Several Remote
Nations of the World. by Lemuel Gulliver, First a
Surgeon, and then a Captain of Several Ships
London: Benjamin Motte.

⁶ Küçük Alice, ablasının okuduğu hikayeden sıkılır
ve uykuya dalar. Uykuda gördüğü beyaz tavşanın
peşinden giderek harikalar diyarını keşfeder.
Alice'in harikalar diyarına kaçabilme için küçülüp
duvardaki minik kapıdan geçmesi gerekmektedir.
Roman, küçük kızın atıldığı türlü maceralar,
içinde bulunduğu gerçeküstü ortamlarla birlikte
anlatılır.

Carroll, L. 1865. *Alice's Adventures in Wonderland*.
Macmillan Publishers Limited.

⁷ Michel Foucault, Kelimeler ve Şeyler'in
önsözünde, düşüncenin sınırları ve olanakları
tartışmasını yaparken bir Çin Ansiklopedisi'ndeki
sınıflandırmadan bahseder. Ansiklopedide
hayvanlar şu kategorilere ayrılır: a) İmparatora ait
olanlar, b) içi saman doldurulmuş olanlar, c)
evcilleştirilmiş olanlar, d) süt domuzları, e)
denizkızları, f) masalsı hayvanlar, g) başıboş
köpekler, h) bu tasnifin içinde yer alanlar, i) deli
gibi çırpınanlar, j) sayılamayacak kadar çok
olanlar, k) devetüyünden çok ince bir fırçayla
resmedilenler, l) vesaire, m) testi kırmış olanlar,
n) uzaktan sineğe benzeyenler. Bu
sınıflandırmada canavarlık hiçbir gerekçeye
bedeni bozmaz, tehlikeli karışımlar devre dışıdır.
Foucault, M. 2001. Önsöz. İçinde: *Kelimeler ve
Şeyler, İnsan Bilimlerinin Bir Arkeolojisi*.
Kılıçbay, M. A. çev. İstanbul, Ankara: İmge
Kitabevi, s. 11.

⁸ Aktaran: Altınyıldız, N. A. 2014. Sunuş,
Mimarlığı Baştan Çıkarmak. İçinde: *Sürrealizm/
Mimarlık, Mekan Sanatı*, Altınyıldız, N.A. der.
İstanbul: İletişim Yayınları, s. 15.